

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **O. N.**, nar., st. příslušnost, naposledy pobytem, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, Pod Zámkem 922, Valtice, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2017, č.j. KRPB-279652-14/ČJ-2017-060027-Z

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 9. 12. 2017, č.j. KRPB-279652-14/ČJ-2017-060027-Z **se** v části výroku, jímž byla uložena žalobci „*povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč, a to ve lhůtě do 14 dnů ode dne nabytí právní moci*“, **z r u š u j e** a věc se v tomto rozsahu **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit na náhradě nákladů řízení žalobci částku **6800 Kč**, a to **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Ladislava Barty, advokáta, se sídlem Purkyňova 6, Ostrava.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce se domáhal částečného zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2017, č.j. KRPB-279652-14/ČJ-2017-060027-Z (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce ve smyslu § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve spojení s čl. 28 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „nařízení Dublin III“) na dobu 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody za účelem jeho předání podle Nařízení Dublin III., a to v části, v níž bylo rozhodnuto o uložení povinnosti nahradit správnímu orgánu (žalované) náklady řízení ve výši 1000 Kč ve lhůtě 14 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Napadené rozhodnutí

Ve výroku napadeného rozhodnutí žalovaná jednak rozhodla o zajištění žalobce na dobu 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tedy ode dne 9. 12. 2017 do 9. 1. 2018, a to za účelem jeho předání podle Nařízení Dublin III. Dále uvedla, že *„podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, ve znění pozdějších předpisů se jmenovanému ukládá povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč, a to ve lhůtě do 14 dnů ode dne nabytí právní moci“*, a to v hotovosti u správního orgánu nebo na jeho účet.

V napadeném rozhodnutí žalovaná zdůvodnila podmínky pro aplikaci institutu zajištění cizince za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III ve smyslu § 129 odst. 1, 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III.

Žalobce byl kontrolován dne 9. 12. 2017 ve 13:00 hod. v areálu společnosti J.,, Na výzvu policejní hlídky nepředložil cestovní doklad ani vízum, které by jej opravňovalo ke vstupu a pobytu na území ČR, přičemž následně bylo z informačních systémů zjištěno, že nemá platný cestovní doklad ani žádné povolení k pobytu na území ČR. Z protokolu o podání vysvětlení vyplynulo, že žalobce nikdy cestovní pas neměl, po jednotlivých zemích Evropy cestoval bez cestovního dokladu mimo hraniční přechody z Turecka do Bulharska a do Srbska, odkud se pokusil dostat do Maďarska. Žalovaná měla za prokázané, že žalobce pobýval na území ČR minimálně dne 9. 12. 2017 neoprávněně v rozporu s ustanovením § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, neboť neměl cestovní doklad ani vízum. Prověrkou otisků prstů v systému EURODAC bylo zjištěno, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku, a proto je Bulharsko příslušným státem k převzetí cizince na své území a dokončení řízení o mezinárodní ochraně. Žalovaná vyhodnotila eventuální existenci systematických nedostatků v azylovém řízení v Bulharsku a shledala, že nejsou žádné překážky, které by bránily předání žalobce zpět na území Bulharska.

Žalovaná dále dovodila, že není v případě žalobce možno uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť projevil zjevný úmysl opustit území ČR a odcestovat do Francie, nedisponuje cestovním dokladem, nemá v ČR zajištěno ubytování a nemá ani finanční prostředky k úhradě, což vylučuje možnost složení případné finanční záruky. Žalovaná dovodila, že v případě žalobce je naplněna podmínka existence vážného nebezpečí útěku. Zároveň žalovaná usoudila, že zajištění je přiměřené sledovanému účelu, kterým je vytvoření podmínek pro realizaci jeho předání do členského státu EU odpovědného za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaná zdůvodnila celkovou dobu zajištění, kterou stanovila tak, že se její konec (9. 1. 2018) shoduje s koncem lhůty pro podání žádosti o převzetí cizince zpět.

III. Žaloba

Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil z důvodu nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti výroku o povinnosti uhradit náklady správního řízení. Povinnost uhradit náklady řízení podle ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu lze uložit účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. V žádném případě tedy nelze k akcesorickému výroku ukládajícím povinnost nahradit náklady řízení přistupovat jako k bezvýznamnému vedlejšímu výroku, jež lze odbýt prostým odkazem na ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, povinností žalované je ve skutečnosti předmětný výrok – jenž zakládá žalobci povinnost a zasahuje tak do jeho majetkové sféry – odůvodnit a v odůvodnění jasně rozvést, porušením jaké právní povinnosti žalobce bylo předmětné správní řízení vyvoláno. Rovněž tak je povinností správního orgánu zdůvodnit výši náhrady nákladů řízení, a to uvedením konkrétního právního předpisu stanovícího předmětnou paušální částku nákladů řízení, jakož i konkrétního ustanovení takového předpisu. Žádné z těchto povinností ovšem žalovaná ani náznakem nedostála a uložení povinnosti nahradit náklady řízení nijak nezdůvodnila, a to ani co se důvodů, ani co se jejich výše týče.

Žalobce dále podotkl, že uložení povinnosti uhradit náhradu nákladů řízení, je nepřipustné i s ohledem na charakter řízení, v němž bylo vydáno. Rozhodnutí o zajištění podle ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců je totiž fakticky pouze „doprovodným“ rozhodnutím jiného správního rozhodnutí, které je již vydáváno v regulérním správním řízení, a s kterým je spojena povinnost uhradit náklady správního řízení, v případě žalobce se jedná o rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky. Napadené rozhodnutí by tak nemohlo obstát ani v případě, že by netrpělo zásadní vadou nepřezkoumatelnosti. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí v části výroku, jímž bylo rozhodnuto o uložení povinnosti nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč a vrácení věci žalované k dalšímu řízení, jakož i přiznání náhrady nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalované

Žalovaná k obsahu žaloby uvedla, že vycházela při vydání napadeného rozhodnutí z postupů, které jí ukládá § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Odkázala rovněž na znění § 79 odst. 2 a 5 správního řádu. Jak je patrné z ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, je vydání rozhodnutí o zajištění cizince prvním úkonem v řízení a není tedy možno hovořit o řízení o zajištění cizince jako o doprovodném či dokonce neregulérním řízení, jak uvádí žalobce. Vzhledem ke skutečnosti, že řízení bylo vyvoláno porušením právní povinnosti žalobce, neboť tento vstoupil a pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez víza či jiného povolení, byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady vzniklého řízení. Žalovaná navrhla, aby krajský soud odmítl žalobu, neboť proti rozhodnutí o uložení povinnosti nahradit náklady řízení je přípustné odvolání, nicméně žalovaná opomněla poučení o této možnosti do napadeného rozhodnutí uvést a žalobce se tak řídil nesprávným poučením správního orgánu, že proti jeho rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Ze **správního spisu** vedeného v této věci (označeného jako „spis rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání podle Nařízení č. 604/2013“) vyplývá, že po vydání napadeného rozhodnutí byl žalobce umístěn do, přičemž z hlediska zadržených věcí a finančních prostředků u sebe neměl žádné peníze v hotovosti kromě 50 afghání. Ve spisu je založen záznam o vyúčtování tlumočnického úkonu z jazyka českého do jazyka darí v celkové výši odměny 2240 Kč, která byla tlumočnicku též proplacena. Jelikož podle sdělení Ministerstva vnitra ze dne 19. 12. 2017 byla ve věci žalobce zaslána ze strany Bulharska souhlasná odpověď, bylo žalovanou rozhodnuto o prodloužení zajištění rozhodnutím ze dne 27. 12. 2017, č.j. KRPB-279652-29/ČJ-2017-060027-Z, jímž bylo zajištění prodlouženo o 16 dnů, tzn. do 25. 1. 2018. V tomto rozhodnutí nebyla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení.

Krajský soud v první řadě uvádí, že ve smyslu dispoziční zásady se na základě předmětné žaloby mohl zabývat pouze tou částí výroku, která se váže k uložení povinnosti nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč, a nikoliv hlavním výrokiem meritorním, kterým byl žalobce zajištěn za účelem svého předání do Bulharska.

Dále krajský soud zkoumal, zda je v tomto rozsahu žaloba přípustná z hlediska povinnosti vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení. Podle ustanovení § 5 s.ř.s. platí, že *„nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon.“* Ve smyslu § 68 odst. 1 písm. a) je žaloba je nepřípustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.

Krajský soud je toho názoru, že v dané situaci proti napadenému rozhodnutí v části týkající se přezkumu uložení povinnosti nahradit náklady správního řízení v paušální částce přípustný nebyl. Podle ustanovení § 79 odst. 2 správního řádu platí, že rozhodnutí ve věci nákladů řízení může být ve výrokové části jiného rozhodnutí nebo může být vydáno samostatně; lze je vydat i v průběhu řízení. Rozhodnutí se oznamuje pouze osobám, jichž se týká. Je-li rozhodnutí ve věci náhrady nákladů správního řízení vydáno samostatně, je třeba vycházet z toho, že je proti němu přípustné odvolání, pokud ho správní řád či jiný zákon (lex specialis) nevylučuje (srv. k tomu § 81 odst. 1 správního řádu). Jelikož správní řád nikde nestanoví, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu o náhradě nákladů řízení je nepřípustné či vyloučené, platí, že obecně je možno proti rozhodnutí o náhradě nákladů podat odvolání. Podání odvolání proti rozhodnutí o náhradě nákladů řízení v řízení o zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu, které má svou zvláštní úpravu v ustanoveních § 176c zákona o pobytu cizinců, výslovně podání odvolání nevylučuje. Nicméně krajský soud upozorňuje, že podle § 176c odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že se postupuje obdobně jako při úhradě nákladů spojených se zajištěním cizince za účelem správního vyhoštění, tedy podle ustanovení § 123 téhož zákona. V tomto typu řízení o zajištění cizince pak platí, že ve

smyslu § 123 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je odvolání proti rozhodnutí policie či ministerstva o lhůtě a výši nákladů spojených se správním vyhoštěním nebo jejich zbývající části vyloučeno.

V předmětné věci však jde o případ, kdy bylo rozhodnuto o náhradě nákladů správního řízení vedlejším (akcesorickým čili závislým) výrokem vtěleným do napadeného rozhodnutí o zajištění žalobce. Podle ustáleného názoru doktríny i judikatury je třeba na takové rozhodnutí nahlížet jako na celek, v němž závislý (akcesorický) výrok sdílí osud výroku hlavního a na rozdíl od situace, kdy je rozhodnutí o náhradě nákladů řízení vydáno samostatně, neobstojí sám o sobě (viz k tomu kupř. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2010, č. j. 5 Ca 146/2007-24). Ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jednoznačně stanoví, že „...*policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*“ Krajský soud je přesvědčen o tom, že citované ustanovení zakotvuje pravidlo charakteru *lex specialis*, na základě něhož je vyloučeno, aby v situaci, kdy žalovaná rozhodne o zajištění cizince a zároveň o uložení povinnosti nahradit náklady řízení jedním konsolidovaným výrokem (jako je tomu v případě napadeného rozhodnutí) či dvěma samostatnými výroky, bylo možné podat proti akcesorickému výroku o náhradě nákladů samostatně odvolání, které je proti výroku rozhodnutí o zajištění cizince vyloučeno. Z toho vyplývá, že je-li proti rozhodnutí o zajištění cizince podána žaloba, je krajský soud oprávněn přezkoumat ve světle žalobních námitek i případný akcesorický výrok o náhradě nákladů.

K posouzení merita věci krajský soud uvádí následující. Podle ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu platí, že „*povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit.*“ Jedná se o obdobnou úpravu, která byla stanovena v § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, účinného do 30. 6. 2017, resp. ve vyhlášce, kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích (vyhl. č. 231/1996 Sb.). Pokud tedy bylo správní řízení vyvoláno porušením právní povinnosti (typicky např. u sankčního řízení za tzv. jiný správní delikt podle právní úpravy správního trestání účinné do dne 30. 6. 2017), ukládá se paušální částka podle § 6 vyhl. č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení (viz k tomu Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, In. Beck-online, s. 438 - 449).

Krajský soud zcela souhlasí se žalobcem v tom, že rozhodnutí o náhradě nákladů řízení musí být přezkoumatelně zdůvodněno, a to jak v situaci, kdy je vydáváno jako rozhodnutí samostatné, tak i v situaci, kdy je rozhodováno formou akcesorického výroku. Ve výroku napadeného rozhodnutí je skutečně uveden pouze odkaz na ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, ovšem vůbec není proveden jeho výklad, přičemž se dále pouze konkretizuje lhůta k zaplacení a platební údaje. To nelze v žádném případě považovat za dostačující odůvodnění rozhodnutí o náhradě nákladů řízení. V samotném odůvodnění pak již žalovaná ve vztahu k napadené části výroku svého rozhodnutí zcela mlčí.

Krajský soud tak shledal nepřezkoumatelnost této části (ustanovení) výroku napadeného rozhodnutí, neboť v něm zcela chybí zdůvodnění skutkových i právních

podmínek pro uložení předmětné povinnosti. Jednak absentuje potřebné odůvodnění vůbec samotné možnosti aplikace ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, který sice není zákonem o pobytu cizinců přímo vyloučen (srov. dikci § 168 zákona o pobytu cizinců), nicméně existuje zvláštní úprava náhrady nákladů řízení o zajištění za účelem předání či průvozu cizince (§ 176c zákona o pobytu cizinců). Podle ustanovení § 176c odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že „*do nákladů spojených se zajištěním cizince za účelem předání podle mezinárodní smlouvy se započítávají náklady, které policii nebo ministerstvu vznikly od zajištění cizince do doby jeho předání příslušnému orgánu druhého státu. Do nákladů spojených se zajištěním cizince za účelem předání podle přímo použitelného předpisu Evropské unie se započítávají náklady, které policii nebo ministerstvu vznikly v souvislosti se zajištěním cizince v zařízení.*“ Pokud žalovaná usoudila, že je možno v tomto typu řízení citovanou právní úpravu ve správním řádu (lex generalis) aplikovat, měla to přezkoumatelně zdůvodnit. Krajský soud v tomto ohledu podotýká, že citovaná právní úprava v ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu je zcela nepochybně z hlediska svého účelu primárně určena pro řízení sankční a obdobné povahy. Řízení o zajištění cizince samo o sobě nemá sankční charakter, nicméně na druhé straně zcela nepochybně navazuje na porušení povinností cizince, které je ovšem řešeno procesně obvykle v několika (souběžných či navazujících) správních řízeních. V řízení o zajištění cizince zcela logicky vznikají náklady, s nimiž počítá i obecná úprava na evropské úrovni obsažená v tzv. přijímací směrnici, konkrétně v čl. 9 bod 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (přepřelované znění). Je tedy třeba jednak zcela jednoznačně identifikovat jak porušenou právní povinnost, tak i kauzální nexus vedeného správního řízení ve vztahu k této právní povinnosti. Přitom je třeba v této souvislosti hodnotit i povahu vedeného správního řízení, a to v kontextu ostatních souvisejících řízení vedených s cizincem, jak přiléhavě namítal žalobce.

Jakkoliv krajský soud ze správního spisu nezjistil, že by tomu tak v posuzované věci bylo, považuje za vhodné nad rámec vyložené argumentace zdůraznit, že podle jeho názoru v žádném případě není možné požadovat po cizinci náhradu těchž nákladů vzniklých v přímé souvislosti se zajištěním cizince (stravy, zajištění, přibrání tlumočníka atd.) vícekrát, byť by se tak stalo samostatnými rozhodnutími vydanými v různých procesních režimech. Jinými slovy, pokud by náklady vzniklé v řízení o zajištění cizince byly konzumovány do nákladů, které jsou cizincům ukládány k náhradě v řízení o povinnosti opustit území (§ 50a zákona o pobytu cizinců), v řízení o správním vyhoštění (§ 118 a násl. zákona o pobytu cizinců) či příp. v tzv. dublinském řízení o předání cizince do příslušného státu, pak by již samostatné ani akcesorické uložení paušální částky náhrady nákladů ve smyslu § 79 odst. 5 správního řádu v řízení o zajištění cizince nepřicházelo v úvahu.

Z povahy věci pak dále plyne, že žalovaná by měla v případě aplikace § 79 odst. 5 správního řádu zvažovat i možnosti eventuálního snížení požadované náhrady nákladů vzhledem k finanční situaci cizince. V předmětné věci žalovaná měla za prokázané a také z toho v napadeném rozhodnutí vycházela, že cizinec nemá finanční prostředky potřebné k úhradě eventuální finanční záruky (§ 123c zákona o pobytu cizinců) ani pro zajištění stravy či bydlení. V tomto kontextu je posuzovat i možnost uplatnění paušální částky náhrady nákladů řízení ve smyslu § 79 odst. 5 správního řádu a možnost jejího snížení, resp. úvahu o tom, zda nejsou dány důvody zvláštního zřetele hodné pro snížení částky náhrady nákladů. V tomto ohledu je tedy dána rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud zrušil část napadeného rozhodnutí vymezenou ve výroku I. tohoto rozsudku § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a vrátil v tomto rozsahu věc žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení bude žalovaná vázána právním názorem obsaženým v odůvodnění tohoto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobci, který měl plný úspěch ve věci, vznikly náklady na právním zastoupení advokátem na základě plné moci. Náhradu odměny za právní zastoupení krajský soud určil ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, podle něhož odměna spočívá ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepsání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupce žalobce nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, nezvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy na náhradě nákladů právního zastoupení žalobce přísluší částka 6800 Kč. Jelikož žádné jiné náklady žalobce neuplatnil a ani nevyplynou z obsahu, činí tato částka i celkovou sumu náhrady nákladů řízení, kterou je žalovaná povinna nahradit žalobci k rukám jeho zástupce za podmínek stanovených ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. ledna 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.